

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Усцг 926/06
06.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, изјављеној против решења Војне поште "бб" Уп-2 број 14-18 од 13.5.2005. године, у предмету коришћења годишњег одмора, у нејавној седници већа, одржаној дана 6.2.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је тужиочева жалба, изјављена на решење Војне поште "бб" Уп-1 број 8-27 од 23.3.2005. године, којим је одбијен тужиочев захтев да му се утврди право на коришћење плаћеног годишњег одмора у трајању од 36 радних дана, због неиспуњења услова прописаних у Закону о Војсци Југославије и Уредби о начину коришћења годишњих одмора и одсуства лица на служби у Војсци Југославије.

У тужби, поднетој Суду Србије и Црне Горе, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и истиче да ради на служби у јединици за електронско извиђање и противелектронска дејства и да извршава задатке у истуреним прислушним центрима, због чега му, сходно одредби члана 2. став 5. Уредбе о начину коришћења годишњих одмора и одсуства лица на служби у Војсци Југославије, припада годишњи одмор у трајању од 36 радних дана. Наводи да је тужени орган арбитражно поступио и погрешно применио цитирану законску одредбу доносећи оспорено решење, па предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Врховни суд Србије је дана 21.12.2006. године, на основу одредбе члана 4. Уредбе о положају појединих институција бивше Србије и Црне Горе и Служби Савета министара ("Службени гласник РС", бр. 49/06 и 63/06), преузео нерешене предмете који се односе на управне спорове покренуте пред Савезним судом, односно Судом државне заједнице Србија и Црна Гора.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца, изјављену на решење првостепеног органа, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, а за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је у поступку који је претходио доношењу првостепеног решења утврђено да је тужилац распоређен на место командира Одељења у јединици за електронско извиђање у месту службовања Ниш, а да се у наведеној јединици, у којој је тужилац на служби, не врши противелектронско извиђање, већ електронско извиђање, због чега му, имајући у виду да има 21 годину пензијског стажа, припада право на плаћени годишњи одмор у трајању од 30 радних дана.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 5. Уредбе о начину коришћења годишњих одмора и одсуства лица на служби у Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 30/94 ... 42/02) је прописано да професионалном припаднику војске који се налази на служби у истуреним прислушним центрима из састава јединица за противелектронско извиђање, без обзира на дужину пензијског стажа, припада годишњи одмор у трајању од 36 радних дана.

Како се тужилац налази на служби у месту службовања Ниш, а не у истуреном прислушном центру, те како јединица у којој је он на служби не врши противелектронско извиђање, већ електронско извиђање, правилно је, по налажењу суда, првостепени орган оценио да тужиоцу не припада годишњи одмор сходно одредби члана 2. став 1. тачка 5. цитиране Уредбе, већ одмор чија је дужина сразмерно одређена годинама пензијског стажа тужиоца, па су супротни наводи тужбе неосновани.

Са свега напред изложеног, Врховни суд Србије је нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано и, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 6.2.2008. године, У-СЦГ бр. 926/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж